

IRAKURLE BATEKIN GATZ-OZPINDUZKO ALKARRIZKETAN

JUAN SAN MARTIN

—Hi, Juanito; lehengunekua, zoragarria.

—Zer lehenguneko?

—Euskerazko literaturan aurkitzen dan pikardiazkoarena. Ede-
rra iduritu jatan. Hola bihar jok, seriotasunez gehiegi larritu barik.
Ze, ez dagok bizimodua zertan mingostu, berez be nahikoa min-
gotsa danez. Baiña urrengo batian neuk be kontatuko deudadaz hiri
Petra ta Mariarenak.

—Petra ta Maria?

—Bai. Ez dakik ala?

*Petra ta Maria
andra bi badira,
haren familia
ezta askoz hobia.
Eibarren gazteria
ondatzen doia.*

—Iñoiz entzun izan juat, holako zerbait.

—Bai? Holako zerbait bakarrik? Ba, urrenguan kantatuko
deudadaz. Eibarren be pikardiazkoak badirala demostratzeko.

—Orduan, "Maitasunetik lizuntasunera" zeritzan artikulua gus-
tatu jan?

—Bai horixe: Izan be, euskeraz, bertsolariak aparte, hainbeste sotanadun ibili dok ezkribitzen eze, nork pentsatuko juan ba holakorik bilatuko zanik? Literaturak, ezti az gainera, holako gatz eta ozpin saltsa barik, jai jaukak!

—Hi, baina, jakik Etxepare bera be abadia zala.

—Bai, baña jatorra.

—...?

—Bai, jatorra; musian musua emongo leukiana, eta ez beti dotrinia nundik sartuko dabillena. Eta, hik ondo dakik euskeraz dotrina gehiegi ezkribitu dala, bestelakoaren ondoan.

—Bueno, bueno! Baina bestelakorik be bajaukagu.

—Baiña xinglekeria gehiegi.

—...?

—Hara; neuk esango deuat, euskal literaturarekin badakik zer gertatu dan?

—Zer?

—Ondo bizitzen ikasteko liburuak ezkribidu biharrian, sotana dun jente horrek, "Ondo hiltzen ikasteko liburua" k pillaka. Nor zuan aintziñako zuberotarra, "Ontsa hiltzeko bidia" ezkribidu ebana?

—Tartas.

—Tartas? Ederra postria! Nekez bizi ondorean, ondo hiltzen ikasteko bidia. Baina, nik badakik zer esaten dodan?

—Zer?

—Ontza hiltzeko bidia, Eibarko eskopetia. Ze, bizitza petral honetako ontsa eta basoko ontza, daroiagun bizimodua daroiagula, bardin txamarrak diralako.

—Hori dok filosofia.

—Ez, zera... hiria dok oillo-sopia.

—Hik esaten dituk esatekoak. Tira, tira!

—Zer tira ta zer bultza. Gehiago be esango najuekek.

—Oindiñok be gehiago?

—Bai. Hara, Euskal literaturarekin pasatu dana badakik zer dan? Aberastu biharrez, aberasteko nobelak bihar zirala, eta gaizki konprenditu; eta nobelak ezkribitu biharrian, nobenak ezkribitu zirala.

—Ixo, ixo! Gehitxo dok hori. Dana dala, nobenak, demonio-keriekin amaitzen lagunduko juen.

—Horixe falta genduan bakarrik! Oin hi be hasiari demoniñoe-kin sinisten duala esanez.

—Dana dala, hi bertsolari zalia haizenez eta Txirritarekin bat etorri; gogoratu adi berakin.

—Txirrita: ha bai aparta, zabalez eta zentzunez, gizon pa-txarazkoa.

—Harena dok ba:

*Albaiteruen salan
demoniño hartan
demoniñozko eztropozu bat
egin nuen bertan,
demoniñuak hemen,
demoniñuak han,
demoniñuak non nahi
gorputzaren bueltan,
demoniñuak sasoi zeukaten
demoniñuetan.*

Eta ez deritxok albaiteruan sala, bere milla demoniñokeriekin, Euskal-Herri guztira zabaldua dala?

—Iño!; ointxe esan deustak esatekoa. Banajoiak hire ondotik, holako mozorroren batekin kutsatu baino lehen.